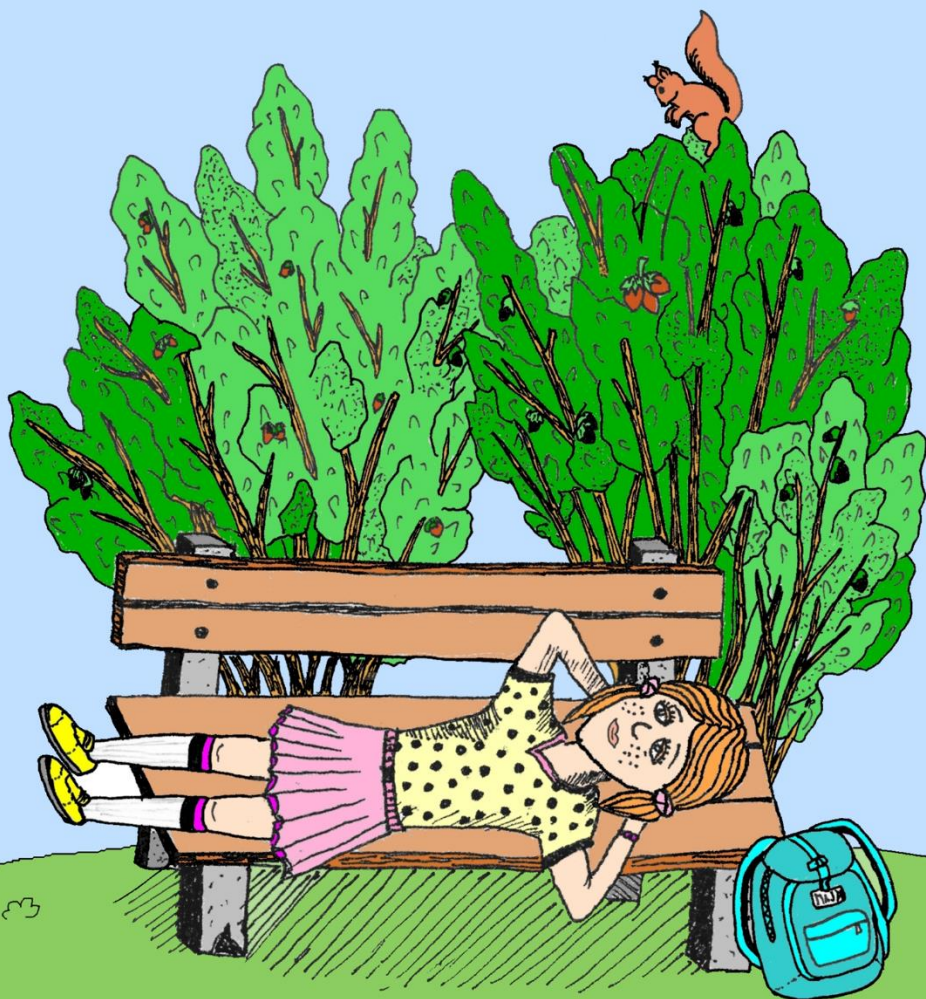
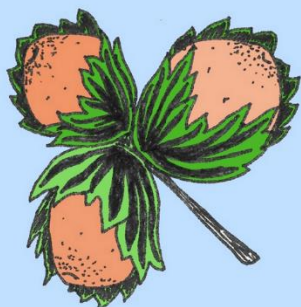

ROZLOUSKNI OŘÍŠEK

ROZLOUSKNI OŘÍŠEK

Libuše Křapová

1. TŘI OŘÍŠKY OD VEVERKY

„Takoví blbci,“ šeptala si v duchu Majda. „Nic jiného, jenom blbci,“ opakovala si a zadržovala slzy. Za zády jí ještě stále zněl posměšný pokřik dětí.

„Majda, pajda, pajdalena. Manda, banda, že ti není hanba. Zrzi, zrzi, co tě mrzí, ta zrzavá palice, ta mne mrzí nejvíce...“

Majda opatrně nakračovala po chodníku. Školní batoh na zádech tížil, ale ještě větší tíži cítila na prsou.

„Pitomci,“ opakovala, „jako bych za to mohla.“

Majda má velké trápení. V létě hned na začátku prázdnin jeli všichni k babičce a dědovi na návštěvu. Maminka, tatínek, Majda a sestřička Alenka. Majda si ještě moc dobře pamatuje, jak se s Alenkou těšily. Poštuchovaly se spolu na zadním sedadle, maminka je trošku napomínala a tatínek se jim smál.

„Nech je, mamko,“ říkal, „začínají jim prázdniny, ať si to volno holky užijí. Majdo, Alenko, a co kdybychom si zazpívali?“

„I ty, taťko?“ zeptala se Majda a mrkla na Alenku. Tatínek sám vždycky říkal, že bručí jako susedova koza. Soused sice žádnou kozu neměl, ale holčičkám se tatínkovo přirovnání moc líbilo.

„Kozu nebručí, koza mečí, tatínku,“ vyskala vždycky malá Alenka.

„Kozu v mém krku jen bručí,“ hájil se tatínek a smál se. „Po mně tedy rozhodně žádný talent ke zpěvu, holky moje, nemáte.“

Tak tehdy jeli, děvčata s maminkou zpívaly a tatínek si pobrukoval. Svítlo sluníčko, po louce se procházel nohatý čáp a na stromech okolo silnice se červenaly třešně.

A pak se to stalo. Majda si ten obrázek pamatuje tak jasně, jako by to bylo včera. Zrovna je předjížděla s velkým řevem červená motorka. Majda seděla v autě za maminkou na pravé straně, napřed se podívala na motorku, ale než stačila něco říct, maminka vykřikla. Majda se honem koukla na druhou stranu. A tam uviděla bílé auto. Vyjíždělo z boční silničky, nedalo jim přednost a jelo přímo na ně. Tatínek ještě strhl volant, snažil se zabránit srážce, ale už bylo pozdě.

Potom se Majda probudila až v nemocnici. V první chvíli nevěděla, kde je, plakala a chtěla domů. Pak za ní přišla paní doktorka, všechno jí připomněla a vysvětlila. Tatínek i maminka byli po autonehodě oba těžce zranění a Majda měla otřes mozku a na několikrát zlomenou nohu. Jen malé Alence se nic nestalo, ležela na jiném oddělení na pozorování. Druhý den přijeli babička s dědou a vzali si ji k sobě domů. Majda musela v nemocnici zůstat skoro měsíc, tatínek s maminkou jsou tam dosud. A tak když Majdu konečně propustili, jela k dědovi a babičce také. Teď už může chodit, ale stále ještě kulhá a noha jí pořád pobolívá. Jenže začal nový školní rok a Majda musela nastoupit do čtvrté třídy tady v městečku, u babičky.

„Pitomci,“ opakovala si v duchu a vzpomínala na kamarádky doma.

„Au,“ vykřikla vzápětí. Zakopla o nerovnost na chodníku a v bolavé noze jí silně škublo. Zadržované slzy se jí vyřinuly z očí a Majda hlasitě vzlykla.

„Holčičko, stalo se ti něco?“ oslovil ji laskavě neznámý hlas. Majda se ohlédla po prošedivělé starší paní a rychle vyhrkla:

„Nic mi není, jen jsem trochu zakopla,“ a snažila se narovnat a nebrečet.

„Ty jsi Kovářova, vid’? Bydlíš teď se sestřičkou u babičky,“ pokračovala žena. Majda nevěděla, kdo to je, ale neznámá paní ji zřejmě znala.

„Pomůžu ti s batohem, chceš?“ nabídla ještě paní. Majda rychle zavrtěla hlavou. To tak, ještě by ji ta cizí paní zpovídala. Musela by znovu vysvětlovat, proč kulhá, kde je maminka s tatínkem, proč se o ni nestarají. Honem přidala do kroku, nedbala na bolavou nohu, a co nejrychleji kulhala od neznámé ženy pryč. Skoro vběhla do parku a spěchala do nejuvdálenějšího koutku, ke své oblíbené lavičce pod lískovými keři. Majda ji objevila náhodou, když si jednou s malou Alenkou v parku hrály na schovávanou. Místečko se jí zalíbilo také proto, že bylo bokem od hlavní pěšiny a přes den sem jen málo kdo zabloudil.

Tady odložila batoh na zem do trávy a lehla si na lavičku na záda. Nad hlavou jí listím keře prosvítalo modré nebe, někde mezi větvemi cvrlikal ptáček. Majda zavřela oči a zamyslela se.

Vždycky měla tolik kamarádek. Na sídlišti, kde bydlí s tatínkem a maminkou, ve staré škole, ve městě, kde dřív žili babička s dědečkem. Jenže zrovna toto léto se babička s dědou přestěhovali, koupili si

doměk se zahrádkou v malém městečku. Oba šli do důchodu a těšili se, že za nimi budou jezdit vnučata na prázdniny. Tak se nakonec stalo, že teď žádné kamarádky nemá.

Majda cítila, jak se jí znovu hrnou do očí slzy. Ale než si je stačila utřít, zaslechla nějaký lehký šramot. Tak oči raději zase honem otevřela, pomalu se posadila a opatrně se snažila rozhlédnout kolem. Jsou ti posměváčci zase někde poblíž? Našli její útočiště?

Ale nikde nikdo. Majda si tedy na lavičku zase lehla, a znovu se zamyslela. Proč dětem ve škole tolik vadí?

Paní učitelka je mladá, hezká, má krátké světlé vlasy a pořád se na děti usmívá. Hned první den ji všem představila, řekla, že se sice jmenuje Magdalena, ale říká se jí Majda, vysvětlila, co se jí stalo a proč přišla do jejich třídy. Posadila ji do první lavice k Matyášovi, klukovi se zvidavýma očima, který má na hlavě místo vlasů blondátého ježka. Majdě se ve třídě líbilo. Už se do školy těšila, protože věřila, že bude mít zase kamarádky. Také děti si ji zvědavě prohlížely, některé se na ni usmívaly a něco si navzájem šeptaly. I Matyáš po ní napřed pokukoval. Při přestávce jí pomáhal vstát a zvedl jí tužku, která se jí skutálela ze stolku.

„Má hnědé oči jako Alenka a tatínek,“ všimla si hned tenkrát Majda a pak se trošku se začervenala. Matyáš jí připadal jako sympatický kluk

Jenže pak se něco zvirtlo. Děti se jí začaly posmívat, že je pajda a že je zrzavá. No tak je, tatínek jí vždycky říkal, že má nádherné vlasy po mamince. A vůbec že je celá po mamince, rusé vlasy, zelené oči, světlá pleť.

„Dobře jsme si ty holky podělili, maminko,“ pochvaloval si. „Jedna je celá ty a ta druhá zase celá jako já, tmavé vlasy i oči.“

„A hlavně ty tvoje vlasy, vid’?“ dobírala si ho maminka. Protože tatínkovi se na temeni hlavy začínalo dělat kolečko, taková malinká začínající pleška.

„Alenka bude plešatá jako táta,“ smála se Majda a malá Alenka začínala natahovat. Majda ji honem musela konejšit, aby neplakala. Má svou čtyřletou sestřičku moc ráda, i když ji často škádlí.

„Maminko, tatínku, mně se tak stýská,“ a zase se jí nahrnuly slzy do očí. „Chtěla bych, aby bylo všechno jako dřív, doma, ve staré škole, abych měla své kamarádky. A už bych se vůbec nevztekala, že mi Alenka bere pastelky nebo brečí, abych jí dala svou čokoládu. A chodila bych pro chleba, nebo ... nebo ...,“ najednou si nemohla ani vzpomenout, co všechno by byla ochotná dělat, jen aby maminka s tatínkem už byli zdraví a byli zase všichni pohromadě doma. Tak se jen otočila na lavičce na břicho a nechala slzy, ať si dělají, co chtějí.

V křoví to znovu zašramotilo.

„Asi nějaký pták,“ pomyslela Majda a zvedla hlavu. Chvilku naslouchala, ale když se šramocení neopakovalo, posadila se a papírovým kapesníkem si utřela oči.

„Už bych měla jít domů, babička bude mít strach. Ach jo,“ povzdechla a chtěla se rychle postavit.

„Au,“ vykřikla, jak jí noha znovu ostře zabořila, a plácla sebou zpět na lavičku. A jak tak vykřikla, bum. Ještě jí k tomu něco spadlo na hlavu. Majda se lekla. Honem se přikrčila a ruce jí vylétly nad hlavu. Teprve pak se rozhlédla, co se to vlastně děje, a vzápětí se úlevou

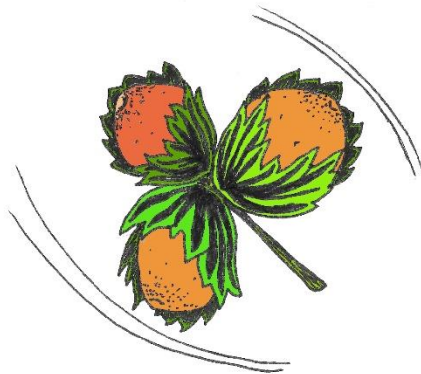

rozesmála. Ve větvích nad její hlavou, úplně na samém vršíčku lískového keře seděla rezavá veverka. Sbírala oříšky a chystala si zásoby na zimu. Když Majda vykřikla bolestí, lekla se taky a upustila, co zrovna držela v předních packách.

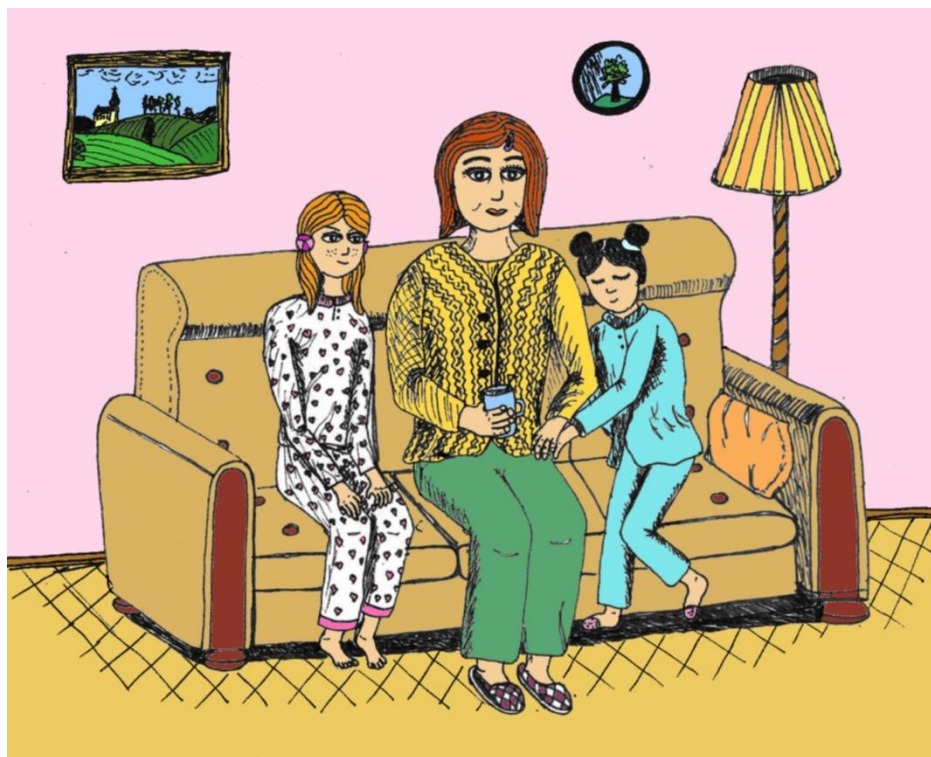
„Zržečko, co mne děšíš,“ už se smála Majda. Veverka se na ni ještě chvíličku koukala a pak neslyšně hop – a zmizela. Přijde si natrhat oříšky, až tu zase bude klid.

Majda se znovu, teď už pomalu a opatrně, postavila. Podívala se zem, co to jí to pod botou překáží, a s údivem objevila tři krásné velké oříšky, pěkně uložené ve srostlých cípatých košíčkách.

„Tři oříšky jako pro Popelku a spadly mi přímo na hlavu, Alenka bude mít radost. Dám jí je večer, až bude babička povídat pohádku,“ umiňovala si. Ani oříšky nevytloupla, celý ten zelený chuchvaleček schovala do kapsy, hodila batoh na záda a tak rychle, jak jen to šlo, spěchala domů.

2. BABI, POHÁDKU!

„Babi, pohádku,“ prosila jako každý večer Alenka babičku.

„Babi, dnes o Popelce, jo?“ mrkla na babičku Majda.

„O Popelce? Tu přece už znáte nazpaměť,“ podivila se babička.

„Ne, já nechci o Popelce,“ dala se do křiku Alenka, „nechci, nechci, já chci o ...“ Alenka se na chvíli zarazila, protože honem nevěděla, kterou pohádku vlastně chce, ale hned zase pokračovala,

„babi, o pejskovi, jo? Babi, já chci, abys povídala o pejskovi, prosím, prosím!“

Majda se trochu urazila. Tak se těšila, jak po pohádce dá Alence oříšky a ona takhle.

„Tak dobře, nic ti nedám,“ řekla si v duchu trochu našťavaně, „sním si je sama.“ Za chvíli ji ale mrzutá nálada opustila. Babička umí tak pěkně povídat. Smála se i s malou sestřičkou darebným kouskům pejska z pohádky a když babička dovyprávěla, nedočkavě se zeptala:

„Babi, a proč nemáš ty a děda taky pejska? Mně by se to moc líbilo, chodila bych s ním na procházky a starala bych se o něho!“

„I jdi ty, ještě psa,“ zlobila se na oko babička. „Jako bych neměla dost starostí i bez něho.“ Ale když viděla, jak se Majda zarazila, zvažněla.

„Víš, holčičko moje, já bych taky měla ráda pejska. Vlastně jsme se s dědečkem domluvili, že si ho pořídíme. Ale teď to nejde. Vzadu za domem není kolem zahrady plot. Pes by musel být celý den uvázaný, aby neutíkal, protože plot teď děda stavět nemůže.“

Majda pochopila a sklopila hlavu. Ví, proč děda plot stavět nebude. Chybí tatínek. To on měl dědečkovi pomoci. A tatínek teď leží v nemocnici, pan doktor ho ještě pořád nechce pustit domů. Babička si všimla, jak vnučka zesmutněla, vzala ji kolem ramenou, přitiskla k sobě a zašeptala.

„Neboj se, Majdulko moje, zase bude dobře. Tatínek i maminka se uzdraví a všechno bude jako dřív. Děda s tátou postaví plot a pak si pořídíme pejska. Já s maminkou založíme záhonky, budeme pěstovat

květiny, jahody a ty nám budeš pomáhat. A pejskovi vybereš jméno, ano?“

Majda jen mlčky kývala hlavou. Za to malá Alenka nechtěla rozumět tomu, co babička vysvětlovala, a dala se do křiku:

„Já chci pejska, babičko, já chci pejska, babí, babí!“ Plakala a naříkala, až ze dvora přiběhl děda.

„Pro pána krále, co se to tu děje? Alenko, proč tolik křiku?“

„Dědo, dědo, já chci pejska a babička ne. Prý má moc starostí,“ žalovala uplakaná Alenka. Dědeček si povzdychl.

„Babička má pravdu, Alenko. Teď pejska mít nemůžeme. Až postavíme plot, a já sám ho nepostavím.“

Teď už pochopila i malá Alenka.

„Postavíš ho s tátou? Kdy přijede domů tatínek s maminkou? Já chci maminku!“

A holčička se znovu rozplakala. Vzlykala, až se jí celá hlavička natrásala. Marně ji babička konejšila, marně ji děda hladil. Majda seděla celá ztuhlá a úzkostlivě čekala, až děvčátko přestane plakat. Ale trvalo to už moc dlouho a Alenka vzlykala dál.

V tom Majdu něco napadlo. Sáhla do kapsičky u pyžama. Ano, jsou tam. Tři lískové oříšky, které chtěla dát Alence po pohádce o Popelce.

„Alenko, neplač, já něco mám,“ řekla tajuplně a natáhla k sestřičce zavřenou dlaň. „Podívej se, už neplakej.“

Alenka se k ní nedůvěřivě otočila. I dědeček s babičkou se na Majdu podívali překvapeně.

„Co máš?“ zeptala se Alenka a ještě jednou vzlykla.